

en Leilighed til at komme ind i en saadan Forhandling om de for vore Creditforhold saa overordentlig vigtige Spørgsmaal.

Formanden: Jeg turde maaskee gjøre den Bemærkning, at naar her er Spørgsmaal om at nedfatte et Udvalg i denne Sag, er Taksen kun om at give Udvalget det Paalæg, at det har at afgive Betænkning over det Lovforslag, som er fremkommet. Jeg indseer ikke, at der kan gives Udvalget noget yderligere Paalæg i denne Sag, eller at der kan gives et Udvalg nogenstomhelst Forskrift, hvorefter det har at gaae frem ved Afgivelsen af sin Betænkning. Et Udvalg kan komme til det Resultat, at Forslaget giver Anledning til at fremkomme med Ændringer af den Natur, som her er berørt, men Udvalget kan ogsaa komme til det Resultat, at det ikke vedkommer dette Lovforslag.

Madvig: Jeg vil blot sige, at det forekommer mig, at Ministeriet slet ikke behøver nogetstomhelst Botum af dette Thing for at kunne handle efter sin bedste Overbeviisning i denne Sag. Hvad der er mig af Vigtighed er, at Landstinget holder sig paa et correct Standpunkt med Hensyn til Benyttelsen af sit Initiativ og Behandlingen af forekommende Lovforslag. Det forekommer mig endnu stedse, at det ikke er klart, hvoreledes Landstinget her skulde stille sig, og om det ikke vilde handle meget urigtigt ved at nedfatte et Udvalg paa et fremrykket Standpunkt af en Sag, for derigjennem at kunne tage under Overveielse, om der ikke er Anledning til at fremkomme med et ganske andet Lovforslag med Hensyn til et Anliggende, hvorpaa Regeringen er bleven opmærksom, og som en æret Minister har bragt paa Bane. Jeg troer, at om det Betænkkelige herved ikke vilde træde tilstræffelig frem i dette Tilfælde, hvor Ministeren har givet Tanken til denne Fremgangsmaade, vil det i andre Tilfælde kunne gjøre sig gjældende med større

Styrke, og jeg kan derfor ikke ansee det for rigtigt, at Landstinget gaaer frem paa den antydede Maade. Jeg troer, at den Samvirken, som skal finde Sted imellem Regeringen og Thinget, maa fremkomme paa en anden Maade, derved nemlig, at Regeringen ved at fremlægge et Forslag, directe opfordrer os til Medvirken. Med Hensyn til Forholdet mellem denne Sag og den, der skulde tages under Overveielse, vil jeg i Anledning af, hvad den ærede anden Landstingsmand for 1ste Kreds (Wesfely) sagde, gjøre opmærksom paa, at fordi der foreligger et Lovforslag, der berører Creditforeninger, ere dermed ikke alle Spørgsmaal om Creditforeningerne bragte paa Dagsordenen, medmindre der var Spørgsmaal om aldeles at slaae Creditforeningerne ihjel. At det Spørgsmaal, der er antydet at skulle være Gjenstand for et eventuelt Udvalgs Virksomhed, ligger fjernt fra Sagen, fremgaaer allerede af den Maade, hvorpaa Ministeren udbad sig Formandens Tilladelse til at bringe Spørgsmaalet paa Bane, idet han yttrede, at det laa temmeligt fjernt fra det nu forhandlede Lovforslag. Det er altsaa en Gjenstand, der ligger saa fjernt fra Sagen, at selv om vi nedsatte et Udvalg, kunde dette sige: „Dette Punkt falder slet ikke ind under vor Overveielse; Gjenstand for vor Overveielse er alene det af den 3die Landstingsmand for 10de Kreds (M. P. Bruun) indbragte Lovforslag, og vi vilde ikke gaae udenfor dette“. Jeg stemmer derfor imod Nedsættelsen af et Udvalg, idet jeg ikke seer, at der deri skulde ligge det allermindeste Oppositionelle imod Ministeren eller hans Interesse for alvorligt at fremme den Sag, der af ham er bragt paa Bane. Det er en Bestræbelse, som jeg i allerhøieste Grad maa anerkjende, men jeg har tilkædligt, fordi ingen anden vilde tage Ordet, været i den Nødvendighed at maatte gjøre opmærksom paa, hvilken Stilling jeg mener, at Landstinget bør indtage til dette Spørgsmaal.